

”JEG HAVDE STÅET STILLE ET ØJEBLIK FOR LÆNGE”

DER LØDTUNGE fodtrin bag mig.

Jeg satte i løb for at flygte, men for sent. Trinene nærmede sig med foruroligende hast. Min arm blev fastholdt i et jerngreb. Jeg ville skribe, men en stålhård hånd lagde sig over min mund. En dyb, skurrende stemme lød i mit øre: ”Hvis du skrigrer eller prøver på at stikke af, så *dræber* jeg dig.”

Stiv af rædsel spærrede jeg øjnene op og stirrede ind i mørket, ude af stand til at bevæge mig. Jeg kunne dårligt få vejret. Stadig med den ene hånd for min mund gav han slip med den anden og slyngede i stedet armen om mig, så det nu var begge mine arme, der var låst fast mod kroppen. Han pressede mig op mod sin brystkasse, der føltes hård som en mur. Så fjernede han hånden fra min mund, men inden jeg kunne samle mig til at sige noget, fik jeg i det dæmpede lys øje på en genstand af blankt stål. Lang. Slank og spids som en istap. Et knivsblad.

LONDONS EAST END
EFTER MØRKETS FREMBRUD
AUGUST 1888

DET SPARSOMME LYS, som kæmper sig vej gennem mørket, stammer fra de få intakte gaslygter samt fra ilden under de ophængte gryder, som bliver passet af gamle mænd, der sælger havsnegle uden for værtshusene. Den fremmede, som er klædt i sort fra top til tå, smutter ubemærket fra skygge til skygge, som var hun selv kun en skygge. I de kredse, hun kommer fra, ville det være utænkeligt for en kvinde at vove sig ud i natten uden ledsagelse, for eksempel af en ægtemand, en far eller en bror. Men for at finde den forsvundne er hun parat til at gøre hvad som helst.

Med store øjne bag det sorte slør spejder hun fra side til side og holder øje med alt på sin vej. Knust glas, der flyder ud over den ramponerede brolægning. Rotter, der spankulerer frygtløst omkring med de afskyelige, nøgne haler slæbende efter sig.

Hun ser lasede unger rende rundt på bare fødder mellem rotter og glasskår. Hun ser mænd i røde flannelsveste og kvinder med billige stråkyser ile af sted arm i arm. Op ad

en mur ligger en livløs skikkelse midt i rottemylderet. So-
ver han bare? Er han fuld? Eller er han ligefrem død?

Hun ikke bare ser, hun lytter også. Et sted i det sodmæt-
tede mørke høres en drukken melodistump fra en drejelire.
Uden for døren til en beværtning står en lille pige og kalder
på sin far: ”Far ... *søde lille far?*” Luften er fuld af skrig, lat-
ter, højroestet fuldemandssnak, gadehandlers råben: ”Flotte
østers! Dyp dem i eddike, og haps dem i én mundfuld, dej-
lige, fede krabater, fire styk for en penny!”

Den syrlige eddikelugt blander sig med en dunst af gin,
kogt kål og varme pølser, den saltmættede brise fra den
nærliggende havn og stanken fra Themsen. Hun kan lugte
rædden fisk. Hun kan lugte den fæle hørm af kloak.

Hun sætter farten op. Hun må holde sig i bevægelse, for
ikke alene leder hun efter nogen, hun er selv eftersøgt. Den
tilslørede sorte jæger er jaget. Hun har langt at gå, hvis hun
vil undgå at blive pågrebet af mændene, som forfølger hen-
de.

I en døråbning ud for den næste gadelygte står en kvin-
de med malede læber og sminkede øjenlåg og venter. En
hestedroske kommer kørende, standser op, og en sel-
skabsklædt mand med høj hat stiger ud. Kvinden i døråb-
ningen er ganske vist iført en nedringet aftenkjole, som må-
ske i sin tid har tilhørt en dame af mandens egen rang, men

så vidt den sortklædte iagttager kan fornemme, er manden næppe kommet for at danse. Smilet om den rødtværede mund står i skærende kontrast til den lurende frygt i den prostitueredes blik. Kort tid forinden er en af hendes kolleger blevet fundet død ikke langt derfra med halsen skåret over. Den sortklædte skynder sig videre for at undgå hendes stirren.

En ubarberet mand, som står lænet op ad en mur, blinker til hende. "Hvad laver De her helt alene, lille frøken? Var det ikke noget med lidt selskab?" Havde han været en gentleman, ville han ikke have talt til hende, uden at de først var blevet præsenteret ordentligt for hinanden. Hun ignorerer ham og skynder sig videre. Hun må ikke tale med nogen. Hun hører ikke hjemme her. Det i sig selv generer hende ikke at tænke på, for hun har alligevel aldrig rigtigt hørt hjemme nogen steder. Og hun har på en måde altid været alene. Men det er ikke uden indre smerte, at hun spejder i skyggerne, for hun er nu en hjemløs, hun er en fremmed i verdens største by, og hun ved ikke, hvor hun skal lægge sig til hvile i aften.

Og hvis hun med Guds hjælp er i live i morgen, kan hun kun håbe at finde den elskede person, som hun leder efter.

Hun bevæger sig dybere og dybere ind i Østlondons havneslumkvarter, videre. Alene.

FØRSTE KAPITEL

JEG KUNNE VIRKELIG godt tænke mig at vide, hvad der i sin tid fik min mor til at navngive mig 'Enola', som stavet bagfra siger *alone* – alene. Mor var, eller er måske stadigvæk, levende interesseret i kodeskrift, og hun må have haft en bagtanke med det, enten det nu var en forudanelse, en slags venstrehåndsvelsignelse, eller måske ligefrem en konkret plan, som var begyndt at tage form, allerede før min far var gået bort.

Uanset hvad, så var der en ting, jeg havde hørt hende sige stort set hver eneste dag under min opvækst: "Du vil klare dig fint på egen hånd, Enola." Det var i hvert fald hendes evigt tilbagevendende, let åndsfraværende afskedshilsen til mig, når hun drog ud i landskabet, bevæbnet med skitseblok, pensler og vandfarver. Og man kan uden overdrivelse sige, at hun efterlod mig alene, da hun den aften i juli, på min fjortenårs fødselsdag, undlod at vende tilbage til vores hjem, Ferndell Hall.

Jeg var ganske vist blevet behørigt fejret af vores butler, Lane, og dennes kone, som stod for den daglige madlavning, og derfor blev jeg i første omgang ikke videre bekym-

ret over min mors fravær. Mor og jeg kom rigtig godt ud af det med hinanden, når vi var sammen, men ellers tog vi os ikke meget af, hvad vi hver især gik og lavede. Jeg formodede, at hun havde sine bestemte grunde til at blive væk, især eftersom hun havde betroet mrs. Lane opgaven med at overrække mig de obligatoriske pakker ved tebordet.

Fødselsdagsgaverne fra mor bestod af:

Tegnegrej, det vil sige papir, en foldekniv til at spidse blyanter med og et antal viskelædere, alt sammen nydeligt arrangeret i en flad trækasse, som kunne foldes ud og blive til et staffeli.

Derudover var der en meget tyk bog med titlen *Blomsternes Betydning – suppleret med Oplysninger angående Beskeder sendt med Vifter, Lommetørklæder, Forseglingsslak samt Frimærker*.

Plus en knap så tyk håndbog i kodeskrift.

Mine færdigheder som tegner var absolut ikke noget at råbe hurra for, men mor opmuntrede mig flittigt til at udnytte de begrænsede evner, jeg havde. Hun vidste, at jeg var glad for at lave skitser, og at jeg kastede mig over stort set hver eneste bog, jeg kom i nærheden af. Hvad bøgerne handlede om, var ikke så vigtigt, når blot det ikke var om kodesprog, for *det* interesserede mig ikke spor, og det vidste hun godt. Alligevel havde hun egenhændigt fremstillet denne lille bog